

Sofie Lorenová mezi pyžamem a proseccem

Veronika Bednářová

Divadlo v Řeznické se odjakživa profiluje jako scéna mile komorní, intimní. Nestaví na efektech, ale na civilním herectví a pečlivě vybraných textech. Ukazuje drobnokresbu, jemné odstíny lidských vztahů nebo i situace, ve kterých se snadno poznáme. A navíc tam často hrají lidé, které pracovat společně opravdu baví.

Radim Madeja, Michal Kern, Jitka Sedláčková a Dáša Zázvůrková
před Divadlem v Řeznické Foto Divadlo v Řeznické

V této tradici inovativně pokračuje i nejnovější inscenace *Vratte nám Sofii Lorenovou* podle původního námětu Jitky Sedláčkové, kterou napsala Klára Formanová a divadlo ve světové premiéře uvedlo v režii Lukáše Pečenka.

Máme tu jednoduchý, vlastně nostalgický příběh manželského páru, který ve své všední rutině hledá tak trochu ztracenou jiskru. A co by mu mohlo dodat víc postmoderního třpytu než Sophia Loren, italská filmová hvězda, nesmrtelná ikona zlatých šedesátých, i když „je jí sto“?

Klára Formanová napsala text lehounký jako pírkó, vyfabulovaný jednoduše, nesmírně zručně: v centru dění stojí Miluška a František, šedesátiletí manželé unavení třicetiletým „budováním vztahu“. Snídají v pyžamu, on chrápe, ona je nevyspaná... Pošfuchují se a jejich hádky se na první pohled točí kolem blbin; kdesi v jádru ale prosvítá něha a snaha o vzájemné porozumění. Do jejich soužití aktivně vstupuje i velmi chytrý, mile somnambulní dospělý syn Daník (přesný Michal Kern), lékař, který se zatím nechce odstěhovat a táta

Klára Formanová: Vratte nám Sofii Lorenovou

Režie: Lukáš Pečenka

Dramaturgie: Jiří Š. Hájek

Výprava: Linda Holubová, Lukáš Pečenka

Divadlo v Řeznické, světová premiéra

14. září 2025

František ho – zcela mylně – považuje za rozmazlence.

Jitka Sedláčková a Radim Madeja tvoří ústřední dvojici s kongeniální hravostí, s přehledem by unesli i delší stopáž než hodinu a čtvrt, kterou představení trvá. Sedláčková znovu potvrzuje, že její civilní projev je jemný, emocionálně silný, a zároveň osvěžujícím způsobem ironický. Madeja, který je mimo herectví znám také jako Zdravotní klaun s alter egem Doktora Štětky, soustředěně ztvárňuje suchara balancujícího mezi rezignací a touhou znovu se nadechnout do života. Navíc mu i věříme, že vypadá jako Jiří Bartoška; takoví herci se na současných českých jevištích těžko hledají.

Bohémsky italskou náladu přinášejí profesionální hudební a herecké vstupy Dášy Zázvůrkové, stylizované jako „svět à la Sofie“. Její přítomnost dodává inscenaci jemný profesionální kabaretní nádech a zároveň připomíná, že Loren nebyla jen velká herečka, ale i nesmrtelný popkulturní fenomén.

Výsledný tvar osciluje mezi poetikou italského neorealismu a civilním situačním humorem, přičemž někdy možná až příliš nehrotí konflikty. Vzniká nicméně soudržný koktejl, lehounký jako prosecco, při němž se diváci smějí a odcházejí s pocitem, že strávili čas v něčem důvěrně známém, a přitom osvěžujícím.

Vratte nám Sofii Lorenovou je inscenace zdaleka nejen pro publikum starší generace, které se tak radostně a hlasitě smálo na generální zkoušce: je to delikatesa ne naivní, inscenovaná bez zbytečného patosu. Občas by si zasloužila ještě hlubší ponor, takhle nabízí přesně to odlehčení, které by v repertoáru mohly ocenit i další české scény. •

P. S.: Gumové medvídky s sebou!